

[Morten Lange.]

subsidiere korndyrkningen. Det forekommer mig, at vi burde komme væk fra den tid, og at vi burde få korndyrkningen reduceret til de arealer, der virkelig egner sig til det, og de brug, der virkelig er indrettet til det, så at ikke de, skal vi sige grænsemæssige arealer også inddrages, kun fordi vi lægger subsidier på.

Så påstår man, at kornordningen skal virke svineregulerende. Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Svend Haugaard i, at det er overordentlig falsk, og her ser vi jo i virkeligheden svikmøllen stillet op, sådan som man nu har gjort det ved dette sæt subsidieordninger. Det er karakteristisk, når man begynder at subsidiere, at hvis man ikke gør det ganske overordentlig præcist, så laver man ulykker ved det. Her har man i lange tider subsidiert korn- dyrkerne på bekostning af andre brugere. Disse brugere må man så gøre et eller andet for dels ved at give dem nye subsidier, dels ved, at de vel nok får en væsentlig andel i mælkepengene. Sådan lader man det køre rundt. Jeg er helt sikker på, at hvis man afskaffede hjælpen og alle disse ordninger, ville dansk landbrug klare sig lige så godt, og skatteyderne ville klare sig væsentligt bedre. Det var også værd at tænke på i denne forbindelse.

Jeg har gemt rapsordningen til sidst i gennemgangen; det er kun, fordi den er da i virkeligheden blandt de helt utålelige af landbrugsordningerne. Den har den følge, at vi sætter vore margarinepriser i vejret; derefter sælger margarinefabrikkerne rapsfrøet til underpris, for det kan ikke bruges til margarinefabrikation. Det er jo en stor farce. Det er meget muligt, at det er gavnligt for sædskiftet at dyrke raps, men jeg er helt sikker på, at man kan hitte på noget andet. Der er ingen grund til, at margarineprisen her i landet skal stige, for at man kan sælge rapsfrøet til underpris til nogle andre. Det er en sådan ordning, at folk ikke tror på det, hvis man fortæller dem om den. Men så vidt jeg kan se af den højtærede landbrugsministers fremsættelsestale, er det rigtigt, og endnu en gang udtrykker den højtærede minister håbet om, at det nok skal blive bedre en anden gang.

Jeg har flere gange sagt, at jeg var lidet

overbevist om, at disse love var nødvendige, og at de var nogen nytte til. Jeg tror ikke, at det vil blive et nettotab, udregnet fuldt i kroner og øre, for landbruget, hvis vi afskaffede dem, men inden man skal subsidiere, skal man da i hvert fald gøre sig klart: er der nogen som helst levende fornuftig grund til det? Med de driftsresultater, vi i dag har i landbruget, er det i hvert fald noget, man kan sætte et meget stort spørgsmålstegn ved.

Vi er i den situation, at vi kan finde frem til nogle forholdsvis overskuelige indkomsttal for 1963-64. Det ser ud, som om en gårdejer med en gård på 20-30 ha, altså en lille bondegård, ligger med en årsindtægt på lige knap 24.000 kr. Ærlig talt, 24.000 kr. er jo ikke lige netop en årsindtægt, som man plejer at yde tilskud til for at få den stabiliseret yderligere. Det er en net indtægt. Det ligger over, hvad en faglært arbejder her i Danmark tjener, og så er der endda ikke taget hensyn til, at den samme udmærkede gårdejer har sin husleje ansat til under 1.000 kr., og til mange andre forskellige fordele, plus at hans eventuelle ekstraindtægter ikke er regnet med. Altså med andre ord: indtjeningen i det jævne, almindelige danske landbrug er sådan, at der ikke ses at være nogen som helst fornuftig grund til subsidiering.

Jeg er af den opfattelse, at det skulle man tage og benytte sig fuldt ud af; for jeg er ikke i tvivl om, at med de ordninger, vi har haft løbende, ville landbruget naturligvis kunne sikre sig en hel række fornuftige støtteforanstaltninger netop i denne situation, hvor der ikke er så meget brug for hjælp til den enkelte — hvis der overhovedet er det.

Man kan finde frem til andre meget optimistiske tegn i statistikken, bl. a. angående landmændenes trang, evne og lyst til i disse år at investere. Landbrugets Realkreditfond har netop i går ladet meddele, at lånelysten var i meget stærk stigen, især til investeringer, især blandt unge landmænd og især til investering i kostalde og lignende fornuftige ting. Det tyder på vilje og arbejdslyst, og det er for mig helt givet, at hvis man kunne sætte ind dér, få rentebyrden sat ned, give bedre lånevilkår og lette generationsskiftet, ville man vinde virkelig varige fordele for landbruget, som ikke gik